

ОТКРИТ УРОК

Тролеят наближи спирката. Беше закъснял. Тълпата отвън тръгна към вратите. Пристъпи и той – окаяният, мръсният, с проказа по лицето, спластена брада, с шапка и ръкавици, държеше найлонова торбичка. Беше 15 градуса над нулата. Първата ми мисъл на православен християнин беше да слеза и да го спра, да му кажа: „Къде си тръгнал да се качваш с нас „чистите“, ще ни изцапаш и заразиш?!” Забелязах, че не продължи към вратата на тролея, а застана на едно място. Гледаше надолу в земята и докато хората слизаха и се качваха, аз задържах погледа си върху него.

- Тате! – извика до мен синът ми.

Не му обърнах внимание, а продължих да го гледам. Все още беше с наведена глава. В очите му, доколкото можех да уловя, се четеше мъка, сякаш, гледайки надолу, този човек искаше прошка от всички хора около него за това, че беше такъв. Искаше прошка от нас, „чистите отвън”. Никой обаче не го забелязваше. Исках да погледне нагоре, исках да помръдне, исках в този миг на спирката да разбере целия му живот, да разбере кой е виновен за съдбата му, но вратът му беше превит, надолу към земята, тази земя, от която Бог го беше създал.

- Тате! – за втори път ме извика синът ми, вече с по-настойтелна нотка в гласа му, с която да ми покаже, че ме вика втори път.

Всъщност в този момент се разиграваха три „духовни битки” едновременно – между него и Бог, между мен и него, и между мен и сина ми.... но уви, наградите за финала бяха само две. Много неща в този живот остават невидими за хората.

- Тате..., тате! – със закачлив тон за трети път ме извика, мислейки си, че съм започнал някоя детска игра, при която нарочно се правя, че не го чувам.

Със скорострелна бързина минаваше всичко в мен – мислите за несретника, ангелското гласче на сина ми като беквокал, на когото мислено му отговорих, че това не е игра, че в този момент е важно да се помоля за този човек, отколкото да се обърна към него и кажа: „Да“

Продължавах да мисля, за шапката и ръкавиците ... дали пък ледените ни християнски сърца не го изстудяваха ?!

Дали е алкохолик или не, крадец, престъпник или просто несретник, в този момент на спирката този човек ми изнасяше открит урок по Спасение. Неговата кротост и смирение, както и безразличието на околните, в този миг отрониха от сърцето ми две сълзи, които тръгнаха нагоре, но успях да ги задържа без да потекат надолу, защото тролеят затвори врати и потегли, а аз трябваше да се обърна и да кажа: „Да!“

П.П. Мислите, които нахлуваха в главата ми, продължиха да ме терзаят. За живеенето и съществуването, за мръсотията на тялото и чистотата на душата, за любовта към хората и ненавистта от хората, за догарящата свещ, която не изгасва и за пречупената тръст, която Бог никога не откъсва.

Атанас, гр. София